

► La BSO de VNG

Arangu, la revelació mestissa vilanovina

La banda del bateria Pau Font actua dissabte vinent al 'Fes-t Jove' de Canyelles

D'Arkada a Arangu en deu anys

Pau Font (1984), estudiant de l'ESMUC (els estudis superiors de música equivalents a una carrera universitària), va començar a tocar amb 14 anys en un grup que va acabar sent Arkada i després va seguir amb Bambú i Los Guayabas. Ara ja en té 24 i és el bateria d'Arangu, una de les revelacions dins del mestissatge actual. Escolta'ls i descarrega't les cançons a myspace.com/arangu

El segon concert a la comarca

Després d'actuar el passat mes de setembre al Festival Tranuita, els Arangu tornen a la comarca. En aquest cas serà el proper dissabte 23, a les 23h al Teatre Municipal de Canyelles. L'entrada té un preu de 7 euros amb consumició i la formació de Pau Font compartirà cartell amb Temporada Alta, Urtica Sound, Mystikal Fyah i DJ Petit.

Arangu al complet, en una imatge promocional (Font és segon per la dreta de la fila inferior) CARLOS

// BLAI MARSÉ

A aquestes alçades, molts s'hauran començat a plantejar si Vilanova és o no una ciutat de músics. De fet, potser no seria del tot correcte parlar d'una ciutat caracteritzada per les seves bandes musicals, ja que es pot comprovar que molts dels músics que ha vist néixer han hagut d'anar més enllà per veure acompanyats els seus desitjos.

Si fa aproximadament dos mesos en aquestes pàgines apareixia el cas de David Martínez, bateria de bandes com Maika Makovski, avui parlem de Pau Font, tot un mestre de les percussions i de la bateria, del qual

podríem afirmar que ha trobat l'estabilitat amb Arangu, un grup format juntament amb vuit companys de l'ESMUC que es caracteritza per la seva música tan festiva, propera al funk i a altres estils com el reggae, la música llatina i tot el que es proposin.

Molts vilanovins recordaran el Pau com aquell noi que s'amagava darrere de la bateria als concerts mítics del grup d'ska Arkada, banda que es va acomiadar dels escenaris a principis de segle. A partir d'aquell moment, el bateria vilanoví va començar a tastar altres estils amb Bambú i Los Guayabas, formacions on ell assegura que va aprendre molt.

I no és fins a principis del curs passat quan veu la llum Arangu. Sorpren moltíssim com una banda tan jove s'ha donat a conèixer tan de pressa al públic: tan sols cal entrar al seu myspace i veure la gira que tenen prevista, on inclouen llocs tan diversos com el TNC, la Sala Apolo o l'Acampada Jove de Sant Celoni.

El grup ha estat encasellat dins l'escena mestissa barcelonina, que últimament s'ha donat a conèixer gràcies a artistes com Muchachito Bombo Infierno, Macaco o La Kinky Beat, entre molts d'altres. El so d'Arangu, però, compta amb ingredients molt càlids, que el fan diferenciar-se de la resta, volíem fer alguna cosa que li agradés a la gent i ha estat inevitable barrejar estils perquè tenim moltes influències diferents. Sempre diem que ens basem en el funky i el *latin* per sobre de tot, creiem que hi ha un buit d'aquests estils a l'escena mestissa, justifica Pau Font.

Tot i això, el Pau segueix fent pinya amb els seus amics de tota la vida i sempre que pot, toca la percussió amb els vilanovins Raggatunning, és el moment en què vaig a tocar amb els col·legues de tota la vida, és com una vàlvula d'escapament. M'encanta tocar amb ells i, a més, em crec totalment la idea que hi ha darrere del grup, explica convençut. D'altra banda, el bateria vilanoví no tanca les portes a fer un tipus de música més propera al jazz clàssic de Miles Davis o de Maceo Parker, jo sempre he volgut tenir el meu grup i intentar fer alguna cosa seriosa amb un estil que m'agradi, més proper al jazz, però primer vull acabar d'estudiar, comenta.

Si alguna cosa no li falta és energia tant dalt com baix de l'escenari. Dissabte de la setmana que ve, Canyelles ho podrà corroborar, ja que serà l'escenari de la trobada entre el sabor de La Habana, la brisa jamaicana i el groove de Brooklyn. En fi, una gran oportunitat per a tots els garrafencs per veure una de les bandes més en forma i més fresques de l'escena mestissa actual.

+ L'imp3 de Pau Font (Arangu)

El Pau se'ns despulla (musicalment) i ens parla de quatre discos força llatins. Es nota que al llarg de la seva formació musical ha anat tastant de plats diferents i ha anat combinant ingredients de llocs diferents. Us proposo que deixeu el que estigueu fent momentàniament i escolteu aquest pòquer de discos. Valen la pena:

Maceo Parker "Schools In" (2005)

"És pur groove. Funky amb unes arrels molt negres. Temes que duren set minuts i són tota l'estona igual però allò camina que dóna gust. Té un llenguatge que pot cansar però jo *flipo* molt amb la base rítmica que té."

Herbie Hancock "Thrust" (1974) "És un disc de l'època en què tocava molts teclats, era molt elèctric. El

concepte de patró dins la bateria començava a ser més obert. Barreja del funk més psicodèlic amb el jazz. És un músic molt variat".

Michel Camilo "Triángulo" (2002)

"En guardo un gran record. És un trio del Michel Camilo amb l'Horacio "El Negro", que toca molt bé la bateria. De vegades sembla que la bateria la toquin tres persones. Rítmicament és molt ric".

Toots & The Maytals "The Maytals Greatest Hits" (1971)

"No puc renegar de les meves arrels i a mi els Toots & The Maytals m'encanten. És un grup que sempre em fa tornar enrere, que m'agrada molt. Tenia uns 16 anys quan vam anar a veure'ls a Bikini, va ser màgic. M'agradaria que vinguessin algun any al Nowa Reggae".

